

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5961/2018
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Олгица Батић и Александар Ђорђевић, адвокати из .., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Куљак, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1438/17 од 24.07.2018. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1438/17 од 24.07.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 1438/17 од 24.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1057/17 од 15.08.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса плати 148.690,20 динара, са законском затезном каматом од 20.06.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, за веће потраживање од досуђеног у ставу првом изреке, а на име законске затезне камате на износ од 148.690,20 динара, на појединачне месечне износе од доспелости до 20.01.2016. године, захтев тужиоца је одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 45.048,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 1438/17 од 24.07.2018. године, уважена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име регреса плати 148.690,20 динара, са законском затезном каматом од 20.01.2016. године, као дана подношења тужбе па до исплате, и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана. одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату износа од 148.690,20 динара, са каматом, који износ је од тужиоца, као солидарног дужника, наплаћен принудним путем на основу правноснажене пресуде, којом су странке, као солидарни дужници, обавезани да осигуравајућем друштву на име регреса исплате износ који је осигуравајуће друштво исплатило на име штете настале у саобраћајној незгоди, коју је проузроковао тужени управљајући возилом тужиоца, као и трошкове тог поступка. Одлучујући у смислу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, с обзиром да у овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе. Правно питање на које се у ревизији указује није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за утврђену чињеничну подлогу и решење спорног односа странака.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 20.01.2016. године, а вредност предмета спора је 148.690,20 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у овом случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На дозвољеност ревизије тужиоца без утицаја је што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, с обзиром да је ревизија изјављена против одлуке у поступку о спору мале вредности у коме није дозвољена ревизија у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са напред наведеним, на основу члана 403. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић